

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 954/2020
24.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Златана Вулића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву – Посебно одељење за сузбијање корупције Спк По 4 25/20 од 20.03.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 По1 Спк 4/20 од 09.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.09.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Златана Вулића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву – Посебно одељење за сузбијање корупције Спк По4 25/20 од 20.03.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 По1 Спк 4/20 од 09.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву – Посебно одељење за сузбијање корупције Спк По4 25/20 од 20.03.2020. године, на основу члана 317. став1. Кривичног законика, прихваћен је споразум о признању кривичног дела СК Ко 26/20 од 20.03.2020. године закључен између Вишег јавног тужиоца у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције и окривљеног АА са браниоцем, адвокатом Иваном Милошевићем, а по оптужном предлогу Вишег јавног тужиоца у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције Ктo Ко 31/20 од 20.03.2020. године па је окривљени АА оглашен кривим због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 6 месеци, коју ће издржавати у просторијама у којима станује, на адреси означеној у изреци пресуде, уз примену електронског надзора.

Истом пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности па се окривљеном забрањује да обавља дужност полицијског службеника у трајању од 1 године, рачунајући од дана правноснажности

пресуде, с тим што се време проведено на издржавању казне затвора, не урачунава у време трајања изречене мере.

Окривљени је обавезан да плати Вишем суду у Краљеву паушал у износу од 10.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 По1 Спк 4/20 од 09.06.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Златан Вулић због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и повреде члана 16. и 237. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је поднети захтев основан јер је повређен закон на штету окривљеног АА и преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе, јер дело за које је првостепеном пресудом оглашен кривим није кривично дело или да окривљеног ослободи од оптужбе, у смислу члана 19. став 3. Кривичног законика или да побијане пресуде укине и предмет врати нижестепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Поднетим захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче се повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док из садржине захтева произилази да се истим указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, будући да из суштинских навода захтева произилази да је на штету окривљеног, погрешно примењен закон, тј. одредба о постојању кривичног дела из члана 359. став 1. Кривичног законика, обзиром да у конкретном случају нема пре свега радње која представља биће кривичног дела из члана 359. став 1. Кривичног законика, а затим ни умишљаја окривљеног, нити је наступила последица кривичног дела, те самим тим не постоји ни кривично дело, већ би се, према наводима захтева описано поступање окривљеног евентуално могло подвести под дисциплински прекршај.

Одредбом члана 359. став 1. Кривичног законика, прописано је да ће се службено лице које искоришћавањем свог службеног положаја или овлашћења, прекорачењем границе свог службеног овлашћења или невршењем своје службене дужности прибави себи или другом физичком или правном лицу какву корист, другом нанесе какву штету или теже повреди права другог, казнити затвором од 6 месеци до 5 година.

Радња извршења кривичног дела из члана 359. став 1. КЗ садржи већи број алтернативно постављених радњи и може се састојати у искоришћавању службеног положаја или овлашћења, прекорачењу граница службеног овлашћења или невршењу службене дужности, а последица може бити прибављање себи или другом физичком или правном лицу какве користи, другом нанети какву штету или теже повредити права другог.

Из изреке побијане првостепене пресуде произилази да је окривљени оглашен кривим да је извршио кривично дело из члана 359. став 1. Кривичног законика, јер је у време и у месту, ближе означеном у изреци пресуде.....способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан да својом радњом чини кривично дело и исто хтео, као службено лице - полицајац I у полицијској испостави ..., са статусом овлашћеног службеног лица, искоришћавањем свог службеног положаја и овлашћења и невршењем своје службене дужности, прибавио другом физичком лицу корист, тако што је супротно одредбама аката, ближе наведених у изреци пресуде, ББ.... коме је од стране надлежног органа изречена мера изолација у кућним условима, одевен у службену униформу отпратио од места његовог пребивалишта..., до филијале „АИК“ банке..., како би ББ извршио новчану трансакцију, па након што је од стране банкарског службеника упозорен да ББ због своје старосне доби и одређене мере самоизолације у кућним условима, не би смео да буде у просторијама банке, сходно важећим прописима донетим ради спречавања ширења заразне болести COVID-19, истог није удаљио из просторија банке и поднео одговарајућу кривичну пријаву против њега..., иако је знао да је истом одређена мера „самоизолација у кућним условима“ и да је лицима са навршених 65 година живота забрањено кретање на јавним местима, чиме је ББ прибавио корист у виду омогућавања кретања на јавним местима за време трајања мера донетих ради спречавања ширења заразне болести COVID-19 и неподношења кривичне пријаве за кривично дело непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика, при чему је био свестан забрањености дела.

Полазећи од наведеног, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде, произилазе сва законска обележја кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, за које је окривљени оглашен кривим, како објективна обележја која се односе на радње окривљеног – искоришћавањем свог службеног положаја и овлашћења (као службено лице, одевен у службену униформу отпратио ББ, коме је изречена мера изолације у кућним условима од места његовог пребивалишта до филијале „АИК“ банке, како би исти извршио новчану трансакцију) и невршењем своје службене дужности (истог није удаљио из просторија банке и поднео одговарајућу кривичну пријаву против њега), прибавио другом физичком лицу корист, која се огледа у омогућавању кретања ББ на јавним местима за време трајања мера донетих ради спречавања ширења заразне болести COVID-19 и неподношења кривичне пријаве за кривично дело непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. Кривичног законика, тако и субјективна обележја дела која се тичу урачунљивости и умишљаја (свести и воље) окривљеног за извршење дела, који укључује и свест о забрањености дела.

Самим тим, наводи браниоца којима се истиче да би се описано поступање окривљеног евентуално могло подвести под дисциплински прекршај, од стране Врховног касационог суда, оцењени су неоснованим, јер су радње окривљеног, правилно правно квалификоване као кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика.

Из изнетих разлога, по налажењу овог суда, неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Поред тога, у захтеву за заштиту законитости се наводи и да је суд у конкретном случају повредио одредбу члана 16. и 237. ЗКП, док се осталим наводима поднетог захтева, полемише са чињеничним утврђењима у правноснажним пресудама односно указује на повреду члана 440. ЗКП.

Како повреде из чланова 16., 237. и 440. ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање истих није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић